

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 18.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7535** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във вр. с чл.199, ал.7 от ДОПК.

Образувано е по жалба на С. Р. Р., срещу акт за прихващане и възстановяване (АПВ) № ПО-22221019022847-004-001/20.03.2019г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП-С., потвърден с решение № 881/ 27.05.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ („ОДОП“) - С. при Централното управление на Националната агенция по приходите (ЦУ на НАП).

В жалбата и в съдебно заседание, жалбоподателят, чрез представителя си, излага доводи, че неправилно органът по приходите прилага Закона за здравно осигуряване и отказва да възстанови „неправомерно надвзетите“ 604,80 лв. за здравни осигуровки за 2010г., 2011г. и 2012 г. . Моли съда да отмени обжалвания АПВ. Не претендира присъждане на разноски.

Ответникът, директорът на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, изпраща административната преписка по издаване на оспорвания АПВ и обжалването му по административен ред. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и изразява становище за законосъобразност на оспорения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се съобрази с изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1, вр. чл. 144 от ДОПК и от лице с правен

интерес. Жалбата е допустима, а разгледана по същество е основателна.

Предмет на обжалване е акт за прихващане и възстановяване № ПО-22221019022847-004-001/20.03.2019г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП-С.. Актът е издаден в производство по искане вх. № 94-С-129/26.02.2019г. до изпълнителния директор на НАП, регистрирано в офис “Център” с вх. №10-44-00-125/18.03.2019г., след изпращането му по компетентност в ТД на НАП С.. С него жалбоподателят е поискал да му бъдат възстановени платени суми за здравноосигурителни вноски за 2010г., 2011г. и 2012г. в общ размер 604,80 лв.

По искането с резолюция № ПО-22221019022847-ОРП-001/19.03.2019г, от А. М. П., началник отдел “Услуги за клиенти” при ТД на НАП С., е възложено извършване на проверка по прихващане или възстановяване.

В резултат на извършената проверка е установено, че с искане вх. № 10-94-18-299/26.08.2016г. С. Р. Р. иска възстановяване на същата сума 604,80 лв., заплатени здравноосигурителни вноски за същите периоди 2010г., 2011г. и 2012г. След проверка, възложена с резолюция № 1605673/30.08.2016г. е издаден АПВ №1605673/31.08.2016г. от А. С. Й., старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., офис Център, с който е отказано възстановяване на претендираната сума.

С жалба № 10-94-18-299/02.09.2016г. Р. обжалва издадения АПВ пред директора на дирекция “ОДОП” С. при ЦУ на НАП, който с решение 1959/03.11.2016г. го потвърждава.

С мотиви, че това решение на директора на дирекция “ОДОП” С. при ЦУ на НАП е подлежало на обжалване, с обжалвания в настоящето производство АПВ от 20.03.23019г. органът по приходите е отказал възстановяване.

Срещу процесния АПВ № ПО-22221019022847-004-001/20.03.2019г. е подадена жалба вх. № 10-44-001-125/25.03.2019г. на ТД на НАП С. и вх. № 94-0018/25.03.2019г. на дирекция “ОДОП” - С..

Относно жалбата до директора на дирекция “ОДОП С. от данъчния орган, издал оспорения АПВ, е изготвено становище (л.22 и сл.), придружено с писмени доказателства. Освен изложеното в мотивите на обжалвания АПВ, се установява, че с жалба вх. № 30484 от 28.11.2016 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № 53 – 04 - 849 от 14.11.2016 г. по описа на дирекция „ОДОП“, С. Р. Р. обжалва АПВ № 1605673 от 31.08.2016 г., издаден от старши инспектор по приходите при ТД на НАП – С., потвърден с решение № 1959 от 03.11.2016 г. на директора на дирекция „ОДОП“ пред АССГ. С решение № 3329 от 21.05.2018г. по адм.д. № 11699 по описа на съда за 2016г. АССГ отхвърля жалбата. Решението е обжалвано пред ВАС. По жалбата е образувано адм.д. № 8140/2018г., насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 23.04.2019г. Към настоящия момент адм.д. № 8140/2018г. по описа на ВАС е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание за 14.04.2020г.

С решение № 881/ 27.05.2019 г. директорът на дирекция “ОДОП” - С. при ЦУ на НАП потвърждава АПВ № ПО-22221019022847-004-001/20.03.2019г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП-С., като излага мотиви, че жалбоподателят дължи заплатените здравноосигурителни вноски. В заключение се позовава и на приетото в решение № 1959/03.11.2016г. на директора на дирекция “ОДОП” С. при ЦУ на НАП, както и на приетото с решение № 3329/21.05.2018г. на АССГ по адм.д. № 11699/2016г. относно АПВ №1605673/31.08.2016г.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

По делото няма спор, а и от събраните доказателства, се установява, че искане вх. № 94-С-129/26.02.2019г. до изпълнителния директор на НАП, регистрирано в офис “Център” с вх. №10-44-00-125/18.03.2019г., по което е издаден процесният АПВ № ПО-22221019022847-004-001/20.03.2019г., е идентично с искане вх. № 10-94-18-299/26.08.2016г., по което е издаден предходният АПВ № 1605673/31.08.2016г. – С. Р. Р. иска възстановяване на внесени здравноосигурителни вноски за 2010г., 2011г., и 2012г., в общ размер 604,80 лв. Основанията, на които се иска възстановяването също са идентични.

От събраните доказателства и от служебно направената от съда справка се установява, че към момента на издаване на обжалвания в настоящето производство АПВ № ПО-22221019022847-004-001/20.03.2019г., предходният АПВ не е влязъл в сила, тъй като обжалването му пред съда е било висящо. Представеното решение на АССГ, на което се позовава директорът на дирекция “ОДОП” С. при ЦУ на НАП, в мотивите на своето решение № 881/27.05.2019г. не е влязло в сила, нито към момента на издаване на обжалвания АПВ, нито към момента на постановяване на решението на директора на дирекция “ОДОП С., нито дори към настоящия момент, тъй като делото на ВАС е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 14.04.2020г.

Неоснователно е твърдението на директора на дирекция “ОДОП” С., че с процесния АПВ № ПО-22221019022847-004-001/20.03.2019г. органите по приходите са постановили отказ от възстановяване на претендираната сума с аналогични мотиви, като тези в АПВ № 1605673/31.08.2016г. Действително, с процесното АПВ е постановен отказ за възстановяване на същата сума за същите периоди на същия молител, но по мотиви единствено наличието на предходен АПВ.

При така установеното от фактическа страна, жалбата се явява основателна. Обжалваният АПВ № ПО-22221019022847-004-001/20.03.2019г.е издадена от органа по приходите в нарушение на чл. 130, ал. 2 от АПК, приложим на осн. §2 от ДР на ДОПК, и при липса на компетентност за издаването му по аргумент от същата норма.

Спорът за законосъобразността на АПВ № 1605673/31.08.2016г., с който е отказано възстановяване на същата сума за същите периоди, по искане на същото лице, е бил приет за разглеждане от съда и към момента на издаване на АПВ пред ВАС е било висящо (и все още е) а. д. № 8140/2018 г. Този факт е бил известен на органа по приходите издал процесния АПВ, което се установява както от мотивите на АПВ и от становището му по жалбата срещу него (л.22 от делото), така и от факта, че директорът на дирекция „ОДОП“ – С. е страна в съдебното производство.

Член 130, ал. 2 от АПК прогласява властта на съда сам да определя подведомствеността на делата, а след като тя е упражнена от него - невъзможността тази му компетентност да бъде оспорена или преодоляна с действията на който и да било орган или институция. Тя съществува както в момента на приемането на конкретен спор за разглеждане с образуването на административно дело, така и в по-късните такива по решаването му.

По аргумент от разпоредбата на чл. 130, ал. 2 АПК, никой друг орган няма право да разглежда спор, който вече е предмет на разглеждане от съда. Нормата определя изключителната подведомственост на административния съд по административни дела и лишава от компетентност други органи да се произнасят по административния спор, който съдът е приел за разглеждане. Това важи и за органа, издал акта, предмет на съдебен контрол. (В този смисъл решение № 9866 от 14.07.2010 г. на ВАС по адм. д. № 16415/2009 г., решение № 12480 от 23.11.2015г. на ВАС по адм.д. №

6858/2015г., решение № 3757 от 23.03.2018г. на ВАС по адм.д. № 8805/2017г.)

След като е сезиран повторно със същото искане, по което има висящ спор в съда, органът по приходите е разполагал с възможността да спре производството на осн. чл.34, ал.1 ДОПК.

Въпреки забраната на чл.130, ал.2 от АПК, органът по приходите е издал обжалвания в настоящото производство АПВ № ПО-22221019022847-004-001/20.03.2019г. и не се е съобразил, че въпросът основателно ли е искането на С. Р. Р. за възстановяване на сумата 604,80 лв. внесена за здравноосигурителни вноски за 2010г., 2011г. и 2012г. се разглежда от съда и на този етап единствено той е компетентен да се произнесе по него. Следователно, като се е произнесъл по спора, който се разглежда от съда това му действие е извършено при липса на компетентност, поради което издаденият АПВ се явява нищожен.

За да е законосъобразен, административният акт трябва, на първо място да е издаден от компетентен орган – по материя, по място и по степен. В мотивите на т. р. № 2/1991 г. на ОСГК на ВС, Върховният съд обобщава, че „всяка некомпетентност води до нищожност“. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика, в това число и на ВАС.

Издаденият от некомпетентен орган административен акт страда от съществен, основен порок, който го лишава от същността му на властническо волеизявление, поради което не може да произведе целените правни последици. На основание чл.172, ал.2 от АПК съдът следва да обяви нищожността на оспорения АПВ № ПО-22221019022847-004-001/20.03.2019г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП-С..

На осн. чл.168, ал.2 АПК, вр. §2 ДР на ДОПК съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

След като констатира нищожността на обжалвания АПВ, съдът не следва да проверява дали са изпълнени останалите предпоставки за законосъобразност, предвидени в чл.146, т.205 от АПК, тъй като нищожният административен акт не поражда правни последици.

С оглед изхода на спора и липсата на искане за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя, такива не следва да се присъждат в настоящето производство.

Водим от горното и на основание чл.146, т.1, във вр. с чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, LXV състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на акт за прихващане и възстановяване № ПО-22221019022847-004-001/20.03.2019г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП-С., потвърден с решение № 881/ 27.05.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при Централното управление на Националната агенция по приходите.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

